

for frihedsstraf, hvad enten man vælger at opføre de nødvendige institutioner i Grønland eller at nedsende grønlandske lovovertrædere til anbringelse i danske institutioner. Det fremhæves videre, at der hverken fra retsmyndighedernes eller befolkningens side er udtrykt ønske om indførelse af den danske straffelov, og for en bevarelse af kriminalloven taler yderligere, at kriminalloven bygger på grønlandske traditioner og retspraksis og i forhold til den danske straffelov betyder en forenkling, der gør det muligt at lade den administrere af læge retsmyndigheder, således at grønlænderne fortsat selv kan tage aktivt del i retsudøvelsen. Ønsker man at bevare kriminallovens system, vil det imidlertid efter udvalgets opfattelse være nødvendigt, at man for at tilpasse foranstaltningsfuldbyrdelsen de ændrede samfundsforhold foretager en *revision af visse af kriminallovens bestemmelser*. Udvalget stiller endvidere forslag om forandringer i administrationen af foranstaltningsfuldbyrdelsen, etablering af anstalter for lovovertrædere og andre forhold, der vil kunne gennemføres ad administrativ vej.

Rapportens bind II indeholder en på grundlag af kriminallovens forarbejder, senere retspraksis og udtalelser fra retsmyndighederne kommenteret gennemgang af lovens enkelte bestemmelser med bemærkninger om, hvor der skønnes anledning til at indføre ændringer.

Den her omhandlede lov bygger på resultaterne af samfundsforskningsudvalgets arbejde, idet man på grundlag af udvalgets rapport og den tilslutning, denne har fået fra myndighederne i Grønland og Grønlands landsråd, har fundet det rigtigst at søge kriminallovens system bevaret.

Det fremgår af samfundsforskningsudvalgets rapport, at anvendelsen af bestemmelserne i kriminallovens første del om de enkelte forbrydelser (kap. 1-21) i det store og hele ikke har givet anledning til vanskeligheder i praksis.

Ændringerne i denne del af kriminalloven er affødt af ønsket om opnåelse af størst mulig retsenhed mellem Grønland og den øvrige del af riget i det omfang, dette ikke strider imod grønlandsk retsopfattelse eller hensynet til samfundsforholdene i Grønland.

Hvad angår reglerne i kriminallovens 2. del om forbrydelsens retsfølger (kap. 22-35), er der som ovenfor nævnt i stigende grad i praksis opstået problemer i forbindelse med fuldbyrdelsen af de mere indgribende foranstaltninger, navnlig tvangsarbejde og tvangsuddannelse. Dette skyldes dels manglen på egnede anbringelsessteder for de dømte, dels vanskeligheder ved at